

Antoine de Saint-Exupéry-Andorka Péter-Zalán Tibor:
A KIS HERCEG mese korhatár nélkül, sok zenével

„Az emberek? [...] sosem lehet tudni, hol-merre vannak. Viszi, sodorja őket a szél. Nagy baj nekik, hogy nincs gyökerük.” – mondja a kishercegnek egy virág a sivatagban. De hát, kik is az emberek, és milyenek is az emberek? A más bolygóról érkezett csupa szív kis lény ezt az örök embertalányt igyekszik megfejteni rövid földi barangolása során. Különös mese a Saint Exupery-írás, teli rejtett filozófiával, előbuggyanó érzellemmel, titokkal és talánnyal. Hogyan lehet jól szeretni? Hogyan kell jól gondoskodni arról, akiket gondjainkra bízott a teremtés vagy a természet? Hol rejtezik a boldogság, elérhető-e, vagy csak csalfa délibábját üldözi élete során az ember? Mese a magányról, mese a szeretetről, mese a naiv őszinteségről, mese a lét egyszerű és kézenfekvő, de néha nehezen fölismerhető bölcsességeiről. Mese, amely nagyon közel áll hétköznapi valóságunkhoz is, mese messzire ható egyszerű tanulással: jól csak a szívvel szerethet az ember. Milyen egyszerű ez, és mégis milyen nehezen megtanulható! De megtanulható. Csak oda kell figyelniük egymás érzékenységére és fel kell fedezniük azokat az értékeket egymásban, amelyek nem tolakodnak hivalkodóan létezésünk előterébe. És erősnek kell lenniük mások gyengeségeinek a megbocsátásához. A kisherceg tanulni érkezett a Földre, de bizonyára nekünk kell tanulnunk tőle jóságot a viselkedésünkben, egyszerűséget az életmódunkban, őszinteséget a kapcsolatainkban. S ha ezeknek birtokában vagyunk, éjszaka, ha felnézünk az égre, a pilótával, a kisherceg egyetlen emberbarátjával együtt mi is képesek leszünk látni a kis bolygót krátereivel, majomkenyérfaival, rózsájával, naplementékbe merülő aprócska uralkodójával...

Rendező: Dávid Zsuzsa

NAGYSZÍNPAD

